

LETTERS PATENT APPEAL

ਬਾ ਅਦਾਲਤ ਐਸ ਐਸ ਦੁਲਟ ਅਤੇ ਇੰਦਰ ਦੇਵ ਦੁਆ ਜੇ.ਜੇ.

ਖੇਤਰੀ ਪ੍ਰਾਵੀਡੈਂਟ ਫੰਡ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਪੰਜਾਬ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ, - ਅਪੀਲਕਰਤਾ।

ਬਨਾਮ

ਲਕਸ਼ਮੀ ਰੈਟਨ ਇੰਜਨੀਅਰਿੰਗ ਵਰਕਸ ਲਿਮਿਟੇਡ., -ਜਵਾਬਦਾਤਾ।

ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲ ਨੰ. 392 ਆਫ 1958

ਇੰਪਲਾਈਜ਼ ਪ੍ਰੋਵੀਡੈਂਟ ਫੰਡ ਐਕਟ (1952 ਦਾ XIX) ਸੈਕਸ਼ਨ 5-ਕੀ ਧਾਰਾ 14 ਅਤੇ 19, ਭਾਰਤ ਦਾ ਸੰਵਿਧਾਨ-ਸੈਕਸ਼ਨ 2(f)-"ਕਰਮਚਾਰੀ"-ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਰੁਪਏ ਤੋਂ ਵੱਧ ਤਨਖਾਹਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। 200 ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾ-ਕਰਮਚਾਰੀ ਪ੍ਰਾਵੀਡੈਂਟ ਫੰਡ ਸਕੀਮ 952-ਪੈਰਾ 2(f)-ਕੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦਾ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਦਾ ਹੈ-ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ-ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਦੂਜੇ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਨਾਲ-ਕੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਰਮਚਾਰੀ ਭਵਿੱਖ ਨਿਧੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 5 ਨੂੰ ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 14 ਅਤੇ 19 ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਨ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗੈਰ-ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸਕੀਮ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਅਨਿਯਮਿਤ ਅਤੇ ਅਦਿੱਖ ਵਿਵੇਕ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਇਹ ਐਕਟ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਸੇਧ ਦੇਣ ਲਈ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਨਾਲ ਭਰਪੂਰ ਹੈ। ਇਹ ਐਕਟ ਸੰਸਦ ਦੁਆਰਾ ਜਨਤਕ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਅਖੌਤੀ ਪਾਬੰਦੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਗੈਰ-ਵਾਜਬ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਸਦੀ ਮੰਗ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਯੋਗਦਾਨ, ਜਿਸਦੀ ਅਧਿਕਤਮ ਸੀਮਾ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ, ਮਾਲਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੇ ਲਾਭ. ਕੁਝ ਉਦਯੋਗਾਂ ਵਿੱਚ ਨਿਯੋਕਤਾ ਅਤੇ ਕਰਮਚਾਰੀ ਵਿਚਕਾਰ ਸਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਇਕਸੁਰ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਗਣਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਆਧੁਨਿਕ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਰਥ ਵਿੱਚ ਗੈਰ-ਵਾਜਬ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਰਮਚਾਰੀ ਭਵਿੱਖ ਨਿਧੀ ਐਕਟ "ਮੂਲ ਉਜਰਤਾਂ" ਨੂੰ ਇੱਕ ਕਰਮਚਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਕਮਾਈਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਤਨਖਾਹਾਂ ਵਜੋਂ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਇੱਕ 'ਕਰਮਚਾਰੀ' ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੰਮ, ਮੈਨੂਅਲ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਮਜ਼ਦੂਰੀ ਲਈ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਸੰਕੇਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਰੁਪਏ ਤੋਂ ਵੱਧ ਤਨਖਾਹ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। 200 ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹਨ। ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕਰਨ ਲਈ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਰੁਪਏ ਤੋਂ ਵੱਧ

ਮਿਹਨਤਾਨਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। 200 ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾ। ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈ ਕਿ ਕਰਮਚਾਰੀ ਫੰਡ ਯੋਜਨਾ ਦੇ ਪੈਰਾ 2(f) ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਛੋਟ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜੋ ਰੁਪਏ ਤੋਂ ਵੱਧ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। 500 ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾ, ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਅਤੇ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ।

ਹੇਲਡ, ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਕਨੂੰਨ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣਾ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਵਰਤੇ ਗਏ ਕੁਝ ਸਮੀਕਰਨਾਂ ਦੇ ਅਰਥ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪੂਰਵ ਧਾਰਨਾ ਨਾਲ ਇਸਦੇ ਅਰਥ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨਾ ਕੁਝ ਖਤਰਨਾਕ ਹੈ। ਦੋਵੇਂ ਕਾਨੂੰਨ ਆਪਣੇ ਉਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵੱਖਰੇ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਲਗਭਗ ਹਮੇਸ਼ਾ ਹੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕਿਸੇ ਕਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਵਰਤੇ ਗਏ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਅਰਥ ਉਸੇ ਐਕਟ ਤੋਂ ਇਕੱਠੇ ਕੀਤੇ ਜਾਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ

ਮਾਨਯੋਗ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਜਸਟਿਸ ਏ. N ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਖਿਲਾਫ਼ ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਦੀ ਧਾਰਾ X ਅਧੀਨ ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲ। 1957 ਦੇ ਸੀ.ਡਬਲਯੂ. ਨੰਬਰ 1067 (ਏ) ਵਿੱਚ ਗਰੋਵਰ ਨੇ 5 ਸਤੰਬਰ, 1958 ਨੂੰ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ।

ਸੀ ਡੀ ਦੀਵਾਨ, ਡਿਪਟੀ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਈ।

ਐਸ.ਕੇ. ਕਪੂਰ, ਐਡਵੋਕੇਟ, ਅਤੇ ਐਨ.ਐਨ. ਗੋਸਵਾਮੀ, ਐਡਵੋਕੇਟ, ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਲਈ।

ਨਿਰਣਾ

ਦੁਲਟ, ਜੇ.-ਮਾਰਚ, 1952 ਵਿੱਚ, ਸੰਸਦ ਨੇ ਕਰਮਚਾਰੀ ਭਵਿੱਖ ਨਿਧੀ ਐਕਟ (1952 ਦਾ 19) ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪ੍ਰਸਤਾਵਨਾ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ, 'ਫੈਕਟਰੀਆਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਅਦਾਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਲਈ ਪ੍ਰਾਵੀਡੈਂਟ ਫੰਡਾਂ ਦੀ ਸੰਸਥਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨਾ'। ਇਹ ਐਕਟ ਅਨੁਸੂਚੀ I ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਕਿਸੇ ਵੀ ਉਦਯੋਗ ਵਿੱਚ ਲੱਗੀ ਹਰ ਫੈਕਟਰੀ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ 50 ਜਾਂ ਵੱਧ ਵਿਅਕਤੀ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਐਕਟ ਵਿੱਚ "ਫੈਕਟਰੀ" ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ "ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਹਾਤੇ ਸਮੇਤ ਉਸ ਦੀ ਹਦੂਦ, ਜਿਸ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਨਿਰਮਾਣ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਚਲਾਈ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ ਜਾਂ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚਲਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਨਾਲ ਜਾਂ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ" , ਅਤੇ ਇੱਕ "ਕਰਮਚਾਰੀ" ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ "ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ" ਵਜੋਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜੋ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਿਸਮ ਦੇ ਕੰਮ, ਮੈਨੂਅਲ ਜਾਂ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਕਾਰਖਾਨੇ ਦੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਇਸਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਮਜ਼ਦੂਰੀ ਲਈ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਅਪਵਾਦ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਲਈ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਕੁਝ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਫੈਕਟਰੀਆਂ ਨੂੰ ਛੋਟ ਦੇਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ, ਅਨੁਸੂਚੀ I ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੇ ਉਦਯੋਗਾਂ ਨੂੰ ਜੋੜਨ ਲਈ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਸ਼ਕਤੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਐਕਟ ਦੇ

ਸੈਕਸ਼ਨ 5 ਨੇ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ 'ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਰਗ ਲਈ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਪ੍ਰਾਵੀਡੈਟ ਫੰਡਾਂ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਲਈ ਇੱਕ ਸਕੀਮ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਅਤੇ ਫੈਕਟਰੀਆਂ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਸਕੀਮ ਲਾਗੂ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 5 ਦੇ ਤਹਿਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੇ 2 ਸਤੰਬਰ, 1952 ਨੂੰ, ਕਰਮਚਾਰੀ ਭਵਿੱਖ ਨਿਧੀ ਯੋਜਨਾ, 1952 ਨਾਮਕ ਇੱਕ ਵਿਆਪਕ ਯੋਜਨਾ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ। ਇਸ ਯੋਜਨਾ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੁਝ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਅਪਵਾਦ ਉਸ ਕਰਮਚਾਰੀ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜਿਸਦੀ ਤਨਖਾਹ ਉਸ ਸਮੇਂ ਰੁਪਏ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸੀ। 500 ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾ। ਇਸੇ ਸਕੀਮ ਤਹਿਤ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਪ੍ਰਾਵੀਡੈਟ ਫੰਡ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਅਤੇ ਕੁਝ ਖੇਤਰੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤੇ ਹਨ। ਸਕੀਮ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਖੇਤਰੀ ਪ੍ਰਾਵੀਡੈਟ ਫੰਡ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੇ ਸਕੀਮ ਅਧੀਨ ਆਉਂਦੇ ਕਾਰਖਾਨਿਆਂ ਦੇ ਮਾਲਕਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਸਕੀਮ ਅਧੀਨ ਸਥਾਪਤ ਫੰਡ ਵਿੱਚ ਢੁਕਵਾਂ ਯੋਗਦਾਨ ਪਾਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਤਿੰਨ ਕੰਪਨੀਆਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਤਿੰਨ ਫੈਕਟਰੀਆਂ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੰਪਨੀਆਂ ਨੇ ਸਰਕਾਰ ਤੋਂ ਖਰੀਦ ਕੇ ਹਾਸਲ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਨੇ ਪ੍ਰਾਵੀਡੈਟ ਫੰਡ ਵਿੱਚ ਯੋਗਦਾਨ ਪਾਉਣ ਲਈ ਮਜ਼ਬੂਰ ਕੀਤੇ ਜਾਣ 'ਤੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰੇਕ ਨੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 226 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ। ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਖੇਤਰੀ ਪ੍ਰਾਵੀਡੈਟ ਫੰਡ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਅਤੇ ਕੇਂਦਰੀ ਭਵਿੱਖ ਨਿਧੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੇ ਐਕਟ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ, ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਭਾਰਤ ਯੂਨੀਅਨ ਨੂੰ ਇੱਕ ਧਿਰ ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਇਆ। ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ (1957 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ 1067) ਲਕਸ਼ਮੀ ਰਤਨ ਇੰਜੀਨੀਅਰਿੰਗ ਵਰਕਸ ਲਿਮਿਟਡ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਉਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ-ਕੰਪਨੀ ਨੇ ਮਈ, 1955 ਵਿੱਚ ਹੀ ਵਿਵਾਦਿਤ ਫੈਕਟਰੀ ਖਰੀਦੀ ਸੀ। ਦੂਜੀ ਪਟੀਸ਼ਨ (1957 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰਬਰ 1068) ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਇਲੈਕਟ੍ਰਿਕ ਕੰਪਨੀ, ਲਿਮਿਟਡ ਦੀ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਫੈਕਟਰੀ ਖਰੀਦਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਫਰਵਰੀ, 1956 ਵਿੱਚ, ਅਤੇ ਤੀਜੀ ਪਟੀਸ਼ਨ (1957 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰਬਰ 1069) ਈਸਟ ਇੰਡੀਆ ਕਾਟਨ ਮੈਨੂਫੈਕਚਰਿੰਗ ਕੰਪਨੀ, ਪ੍ਰਾਈਵੇਟ, ਲਿਮਿਟਡ ਦੁਆਰਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਜਨਵਰੀ ਵਿੱਚ ਫੈਕਟਰੀ ਨੂੰ ਖਰੀਦਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। 1955. ਇਹਨਾਂ ਤਿੰਨਾਂ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਲਏ ਗਏ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਆਧਾਰ ਸਾਂਝੇ ਸਨ ਅਤੇ ਗਰੋਵਰ, ਜੇ., ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਸੁਣਵਾਈ ਲਈ ਆਈਆਂ ਸਨ, ਇਸਲਈ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠੇ ਨਜਿੱਠਿਆ।

ਗਰੋਵਰ, ਜੇ. ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਉਠਾਈ ਗਈ ਮੁੱਖ ਦਲੀਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਕਰਮਚਾਰੀ ਭਵਿੱਖ ਨਿਧੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 5 ਨੇ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਿਸਮ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਮਨਮਾਨੀ ਅਤੇ ਬੇਕਾਬੂ ਸ਼ਕਤੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਸੰਸਦ ਨੇ ਇਸ ਲਈ ਕੋਈ ਗਾਈਡ ਪ੍ਰਦਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਉਦੇਸ਼, ਅਤੇ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵਿਵਸਥਾ, ਇਸ ਲਈ, ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 14 ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਗੈਰ-ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ, ਕੁਝ ਖਾਸ ਮਾਲਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਯੋਗਦਾਨ ਪਾ ਕੇ, ਐਕਟ ਨੇ ਫੈਕਟਰੀ ਮਾਲਕਾਂ ਦੇ ਕਾਰੋਬਾਰ 'ਤੇ ਗੈਰ-ਵਾਜ਼ਬ ਪਾਬੰਦੀ ਲਗਾਈ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 19 ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਵਾਦ ਨੂੰ ਸਿੱਖਿਅਤ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦੇ ਪੱਖ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਨੀਤੀ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਕਾਫ਼ੀ ਗਾਈਡ ਸਨ, ਅਤੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 5 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਉਹਨਾਂ ਸੀਮਾਵਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਵਰਤੀ ਜਾਣੀ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 14 ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਨਾ ਹੀ ਉਹ ਇਸ ਗੱਲ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਸੀ ਕਿ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਾਰੋਬਾਰ 'ਤੇ ਕੋਈ ਗੈਰ-ਵਾਜ਼ਬ ਪਾਬੰਦੀ ਜਨਹਿਤ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰੱਖੀ ਗਈ ਸੀ।

ਅਗਲੀ ਦਲੀਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 16 ਦੇ ਤਹਿਤ ਬਾਲ ਉਦਯੋਗ, ਜੋ ਕਿ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੀ ਸ਼ਰਾਰਤ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਤਿੰਨ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਮਿਤੀ, ਹਰੇਕ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ ਫੈਕਟਰੀਆਂ ਦੇ ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਲਕਾਂ ਨੇ ਸਰਕਾਰ ਤੋਂ ਇਸ ਨੂੰ ਖਰੀਦਿਆ ਸੀ, ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਜਦੋਂ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਇਹ ਫੈਕਟਰੀਆਂ ਚਲਾਈਆਂ ਸਨ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 16, ਧਾਰਾ (ਏ) ਦੇ ਕਾਰਨ ਐਕਟ ਦੇ ਸੰਚਾਲਨ ਤੋਂ ਛੋਟ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਐਕਟ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਹੀ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸਮਝਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਹ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਮਲਕੀਅਤ ਨਹੀਂ ਬਣਦੇ। ਇਸ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਗਰੋਵਰ, ਜੇ. ਦੁਆਰਾ ਦੁਬਾਰਾ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਜਿਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮਾਲਕੀ ਦੇ ਬਦਲਾਅ ਨਾਲ ਕੋਈ ਫਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈਦਾ ਅਤੇ ਵਿਵਾਦਤ ਕਾਰਖਾਨੇ ਤਿੰਨ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਸਥਾਪਿਤ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਉਹ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਤਿੰਨ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਅਸਲ ਸਥਾਪਨਾ ਤੋਂ ਗਿਣਿਆ ਜਾਵੇ ਨਾ ਕਿ ਜਦੋਂ ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਲਕਾਂ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਖਰੀਦਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਨੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ, ਬਿਸ਼ਨ ਨਰਾਇਣ, ਜੇ., ਰੋਬਿੰਦਰਾ ਟੈਕਸਟਾਈਲ ਮਿੱਲ ਬਨਾਮ ਸਕੱਤਰ, ਕਿਰਤ ਮੰਤਰਾਲਾ, ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ, ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ, ਅਤੇ ਇਕ ਹੋਰ (1) ਵਿੱਚ।

ਉਦੋਂ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਇਲੈਕਟ੍ਰਿਕ ਕੰਪਨੀ ਦੀ ਮਾਲਕੀ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਫੈਕਟਰੀ, ਜਦੋਂ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਮਲਕੀਅਤ ਸੀ, ਸਿਰਫ ਘਰੇਲੂ ਵਰਤੋਂ ਲਈ ਸਾਧਾਰਨ ਸਟੋਵ ਦੇ ਨਿਰਮਾਣ ਲਈ ਵਰਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਅਨੁਸੂਚਿਤ ਉਦਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੌਜੂਦਾ ਫੈਕਟਰੀ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਮੋਟਰ ਪਾਰਟਸ ਸਰਕਾਰ ਤੋਂ ਖਰੀਦੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੀ ਹੌਂਦ ਵਿਚ ਆਏ ਸਨ ਅਤੇ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਵੀ, ਫੈਕਟਰੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 16 ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਵਿਚ, ਤਿੰਨ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਹੌਂਦ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਵੀ ਗਰੋਵਰ, ਜੇ. ਦਾ ਕੋਈ ਪੱਖ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਮਲਕੀਅਤ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਸਟੋਵ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਕਾਰੋਬਾਰ ਇੱਕ ਅਨੁਸੂਚਿਤ ਉਦਯੋਗ ਸੀ ਅਤੇ ਅਨੁਸੂਚੀ I ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ "ਇਲੈਕਟ੍ਰਿਕਲ, ਮਕੈਨੀਕਲ ਜਾਂ ਜਨਰਲ ਇੰਜਨੀਅਰਿੰਗ" ਸ਼ਬਦ ਦੁਆਰਾ ਕਵਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਐਕਟ ਦੇ. ਇਸ ਲਈ, ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਨੇ ਇਸ ਵਿਵਾਦ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ, ਨਾਦਿਰ ਅਲੀ ਖਾਨ ਬਨਾਮ ਯੂਨੀਅਨ ਆਫ ਇੰਡੀਆ (2) ਵਿੱਚ ਫਾਲਸ਼ੋ, ਜੇ. ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ।

ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਕਿ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਈ ਗਈ ਸਕੀਮ ਦੇ ਇੱਕ ਹਿੱਸੇ ਨੇ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਇਹ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ, ਸਕੀਮ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ "ਬਾਹਰ ਰੱਖੇ ਕਰਮਚਾਰੀ" ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਕਰਮਚਾਰੀ ਜਿਸਦੀ ਤਨਖਾਹ ਰੁਪਏ ਤੋਂ ਵੱਧ ਹੈ। 500 ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾ ਛੋਟ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ, ਐਕਟ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਇੱਕ "ਕਰਮਚਾਰੀ" ਨੂੰ ਉਜਰਤ ਲਈ ਨਿਯੁਕਤ ਵਿਅਕਤੀ ਵਜੋਂ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਦਲੀਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ "ਮਜ਼ਦੂਰੀ" ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਛੋਟੀਆਂ ਤਨਖਾਹਾਂ ਜੋ ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾ ਸੌ ਰੁਪਏ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਜਾਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਧ, ਅਜਿਹੀ ਰਕਮ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਨਖਾਹ ਨੂੰ ਉਚਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਤਨਖਾਹ ਕਿਹਾ ਜਾਵੇਗਾ ਨਾ ਕਿ ਉਜਰਤ। ਗਰੋਵਰ, ਜੇ., ਨੂੰ ਯਕੀਨ ਦਿਵਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ ਇਹ ਵਿਵਾਦ ਸਹੀ ਸੀ ਅਤੇ, ਮਦਰਾਸ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਇੱਕ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਇਨ ਕੇ.ਵੀ.ਵੀ. ਸਰਮਾ, ਮੈਨੇਜਰ, ਜੇਮਿਨੀ ਸਟੂਡੀਓਜ਼, ਮਦਰਾਸ (3), ਫੈਕਟਰੀ ਐਕਟ ਵਿੱਚ "ਮਜ਼ਦੂਰੀ" ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਦੇ ਹੋਏ। ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸਿਰਫ ਤਨਖਾਹਾਂ ਰੁਪਏ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਹੀਂ ਹਨ। 200 ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾ ਨੂੰ ਉਚਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਜਰਤ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਜੋ ਰੁਪਏ ਤੋਂ ਵੱਧ ਤਨਖਾਹ ਲੈਂਦਾ ਹੈ। 200 ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾ ਤਨਖਾਹ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਨਾ ਕਿ ਉਜਰਤ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ, ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਿਆ ਕਿ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਸਕੀਮ ਵਿੱਚ ਇਹ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਦੇ ਸਮਰੱਥ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ "ਬਾਹਰ ਰੱਖਿਆ ਕਰਮਚਾਰੀ" ਕੇਵਲ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ

ਵਿਅਕਤੀ ਹੈ ਜਿਸਦੀ ਤਨਖਾਹ ਰੁਪਏ ਤੋਂ ਵੱਧ ਹੈ। 500 ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾ। ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਸਿੱਖਿਅਤ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਦੀ ਦੂਜੀ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਪਾਇਆ ਕਿ ਸਕੀਮ ਵਿੱਚ "ਕਰਮਚਾਰੀ" ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਅਜਿਹੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤਨਖਾਹ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਿਹਨਤਾਨਾ ਜਾਂ ਮਹੀਨਾਵਾਰ ਤਨਖਾਹ ਨਹੀਂ ਮਿਲੀ ਸੀ। ਰੁਪਏ ਤੋਂ ਵੱਧ 200 ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾ, ਅਤੇ ਇਸ ਹੱਦ ਤੱਕ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਨੇ ਐਕਟ ਦੇ ਉਲਟ ਸਕੀਮ ਦੇ ਭਾਗ 2(f) ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਹੱਦ ਤੱਕ ਇਕੱਲੇ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਅਤੇ ਧਿਰਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਖਰਚੇ ਖੁਦ ਚੁੱਕਣੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤੇ। ਉਸ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਖੇਤਰੀ ਪ੍ਰਾਵੀਡੈਂਟ ਫੰਡ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੇ ਤਿੰਨ ਕੇਸਾਂ (ਪੱਤਰ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲਾਂ ਨੰ. 392, 393. ਅਤੇ 394 ਆਫ 1958) ਵਿੱਚ ਤਿੰਨ ਅਪੀਲਾਂ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀਆਂ ਹਨ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਦੋ ਕਰਾਸ-ਅਪੀਲਾਂ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ-ਇੱਕ ਲਕਸ਼ਮੀ ਰਤਨ ਇੰਜੀਨੀਅਰਿੰਗ ਵਰਕਸ ਲਿਮਟਿਡ (ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲ ਨੰ. 413 ਆਫ 1958) ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਈਸਟ ਇੰਡੀਆ ਕਾਟਨ ਮੈਨੂਫੈਕਚਰਿੰਗ ਕੰਪਨੀ, ਪ੍ਰਾਈਵੇਟ ਲਿਮਟਿਡ (1958 ਦੇ ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲ ਨੰ. 414) ਦੁਆਰਾ।

ਪਹਿਲਾਂ ਕੰਪਨੀਆਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਉਠਾਏ ਗਏ ਵਿਵਾਦਾਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣਾ ਸੁਵਿਧਾਜਨਕ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਕਪੂਰ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਕਰਮਚਾਰੀ ਭਵਿੱਖ ਨਿਧੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 5, ਜਦੋਂ ਐਕਟ ਦੀਆਂ ਹੋਰ ਧਾਰਾਵਾਂ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਸੰਸਦ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਦੇ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਾਲ ਅਤੇ ਅਨਿਯਮਿਤ ਸ਼ਕਤੀ ਸੌਂਪਦੀ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਆਰਟੀਕਲ 14 ਲਈ ਵਿਤਕਰਾ ਅਪਮਾਨਜਨਕ ਇਸ ਲਈ ਇਸ ਵਿੱਚ ਨਿਹਿਤ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 5 ਇਹ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ-

"ਕੇਂਦਰੀ ਸਰਕਾਰ, ਸਰਕਾਰੀ ਗਜ਼ਟ ਵਿੱਚ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ, ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਜਾਂ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਰਗ ਲਈ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਪ੍ਰਾਵੀਡੈਂਟ ਫੰਡਾਂ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਲਈ ਕਰਮਚਾਰੀ ਭਵਿੱਖ ਨਿਧੀ ਯੋਜਨਾ ਕਹਾਉਣ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਸਕੀਮ ਤਿਆਰ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਫੈਕਟਰੀਆਂ ਜਾਂ ਫੈਕਟਰੀਆਂ ਦੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਜਿਸ 'ਤੇ ਉਕਤ ਸਕੀਮ ਲਾਗੂ ਹੋਵੇਗੀ।"

ਸ੍ਰੀ ਕਪੂਰ ਦੀ ਇਹ ਦਲੀਲ ਵੱਡੇ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਉਸ ਜ਼ੋਰ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਇਹ ਵਿਵਸਥਾ ਇਸ ਤੱਥ 'ਤੇ ਰੱਖਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਸਕੀਮ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ, ਬੇਸ਼ੱਕ, ਐਕਟ ਦੀਆਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ, ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਧਾਰਾ 5 ਦੇ ਕਾਰਨ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਵੀਡੈਂਟ ਫੰਡ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਿਸਮ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਅਧਿਕਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ

ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਐਕਟ ਦੇ ਹੋਰ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਦਿਆਂ ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਪਾਰਲੀਮੈਂਟ ਦੁਆਰਾ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਆਮ ਸਿਧਾਂਤ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਹਨ। ਪ੍ਰਾਵੀਡੈਂਟ ਫੰਡਾਂ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ, ਬੇਸ਼ੱਕ, ਨਿਯਮ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਐਕਟ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਕਈ ਅਪਵਾਦ ਅਤੇ ਛੋਟਾਂ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਯੋਜਨਾ ਨੂੰ ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਅਪਵਾਦਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੁਝ ਫੈਕਟਰੀਆਂ ਨੂੰ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਛੋਟ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੁਝ ਕਰਮਚਾਰੀ ਹਨ, ਅਤੇ ਕੁਝ ਉਦਯੋਗ ਵੀ ਹਨ। ਛੋਟੀਆਂ ਫੈਕਟਰੀਆਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਖਾਸ ਹਾਲਤਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਐਕਟ ਦੀ ਸ਼ਰਾਰਤ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਾਲ ਉਦਯੋਗ ਵੀ ਹਨ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸ੍ਰੀ ਕਪੂਰ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਅਨੁਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨ ਲਈ ਕੁਝ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ, ਪਰ ਇਸ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਦੁਬਾਰਾ ਵਰਤੋਂ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਕ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੀ ਰੱਖਣੀ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਹੈ, ਅਰਥਾਤ, ਫੈਕਟਰੀ ਦਾ ਆਕਾਰ ਅਤੇ ਉਹ ਸਮਾਂ ਜਿਸ ਦੌਰਾਨ ਫੈਕਟਰੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮਜ਼ਬੂਤੀ ਨਾਲ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਮਿਲਿਆ ਹੈ। ਇਹ, ਹਾਲਾਤ ਵਿੱਚ, ਮੇਰੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਿਅਰਥ ਵਿਵਾਦ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 5. ਇੱਕ ਸਕੀਮ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਨਿਯਮਤ ਅਤੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਵਿਵੇਕ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਇਹ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਰਮਚਾਰੀ ਭਵਿੱਖ ਨਿਧੀ ਐਕਟ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਸੇਧ ਦੇਣ ਲਈ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਗਰੋਵਰ ਨਾਲ ਸਮਝੌਤੇ ਵਿੱਚ, ਜੇ. ., ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਅਸੰਭਵ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 5 ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 14 ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਦੀ ਹੈ।

ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 19 ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ, ਅਧੀਨਗੀ ਦੀ ਤਾਕਤ ਹੋਰ ਵੀ ਘੱਟ ਹੈ। ਇਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਸੰਸਦ ਨੇ ਕਰਮਚਾਰੀ ਭਵਿੱਖ ਨਿਧੀ ਐਕਟ ਬਣਾ ਕੇ ਜੋ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਉਹ ਜਨਤਕ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਖੌਤੀ ਪਾਬੰਦੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗੈਰ-ਵਾਜਬ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਮੰਗ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਯੋਗਦਾਨ, ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਜਿਸ ਦੀ ਸੀਮਾ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ, ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੇ ਫਾਇਦੇ ਲਈ ਮਾਲਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਈ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਕੁਝ ਉਦਯੋਗਾਂ ਵਿੱਚ ਨਿਯੋਕਤਾ ਅਤੇ ਕਰਮਚਾਰੀ ਵਿਚਕਾਰ ਸਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਇਕਸੁਰ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਗਣਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਆਧੁਨਿਕ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਰਥ ਵਿੱਚ ਗੈਰ-ਵਾਜਬ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਵੀ, ਇਸ ਲਈ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਗਰੋਵਰ, ਜੇ. ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਗਟਾਏ ਵਿਚਾਰ ਨਾਲ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਹਿਮਤ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਕਿ ਕਰਮਚਾਰੀ ਭਵਿੱਖ ਨਿਧੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 5 ਨੂੰ ਗੈਰ-ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਸ੍ਰੀ ਕਪੂਰ ਫਿਰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸਾਂ ਵਿੱਚ ਫੈਕਟਰੀਆਂ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 16 ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਬਾਲ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਛੋਟ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਇਹ ਦਲੀਲ ਦੁਬਾਰਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਲਕਾਂ ਨੇ ਇਹ ਫੈਕਟਰੀਆਂ ਕਦੋਂ ਖਰੀਦੀਆਂ ਸਨ, ਉਸ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਲਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਦੀ ਮਿਤੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ. ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 16 ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈ-

16. ਇਹ ਐਕਟ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ

(a) ਸਰਕਾਰ ਜਾਂ ਸਥਾਨਕ ਅਥਾਰਟੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਕੋਈ ਫੈਕਟਰੀ, ਅਤੇ

(ਬੀ) ਕੋਈ ਹੋਰ ਫੈਕਟਰੀ, ਭਾਵੇਂ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜਾਂ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੋਵੇ, ਬਸ਼ਰਤੇ ਇਸਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਤੋਂ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਬੀਤ ਗਏ ਹੋਣ।"

ਸੈਕਸ਼ਨ 16 ਦੁਆਰਾ ਛੋਟ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਇਸਲਈ, ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਫੈਕਟਰੀ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਤਿੰਨ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਸਥਾਪਿਤ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਹੈ, ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਲਕਿਆਂ ਵਿੱਚ ਇਮਾਰਤਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਮੌਜੂਦਾ ਕੰਪਨੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਖਰੀਦੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਪਹਿਲਾਂ ਨਿਰਮਾਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ। ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਅਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਫੈਕਟਰੀਆਂ ਤਿੰਨ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਸਥਾਪਿਤ ਨਹੀਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ। ਮਲਕੀਅਤ ਦੇ ਬਦਲਾਅ ਨਾਲ ਕੋਈ ਫਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈ ਸਕਦਾ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ 1 ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਬਿਸ਼ਨ ਨਰਾਇਣ, ਜੇ., ਨੇ ਰੋਬਿੰਦਰਾ ਟੈਕਸਟਾਈਲ ਮਿੱਲ ਬਨਾਮ ਸਕੱਤਰ, ਕਿਰਤ ਮੰਤਰਾਲਾ, ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ (1), ਅਤੇ ਇੱਕ ਸਮਾਨ ਵਿਚਾਰ, ਕਲਕੱਤਾ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਮੈਸਰਸ ਭਾਰਤ ਬੋਰਡ ਮਿਲਜ਼ ਬਨਾਮ ਖੇਤਰੀ ਭਵਿੱਖ ਨਿਧੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ (4) ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਸ੍ਰੀ ਕਪੂਰ ਦੀ ਦਲੀਲ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਹੈ। ਤੀਜੇ ਵਿਵਾਦ ਬਾਰੇ, ਜੋ ਸੀ

ਗਰੋਵਰ, ਜੇ, ਆਰ, ਜੇ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਇਲੈਕਟ੍ਰਿਕ ਕੰਪਨੀ ਲਿਮਟਿਡ ਬਾਰੇ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜਦੋਂ ਇਹ ਫੈਕਟਰੀ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਮਲਕੀਅਤ ਸੀ ਤਾਂ ਸਿਰਫ ਘਰੇਲੂ ਵਰਤੋਂ ਲਈ ਸਟੋਵ ਬਣਾਏ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਕੋਈ ਅਨੁਸੂਚਿਤ ਉਦਯੋਗ ਨਹੀਂ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਹੁਣ ਕੋਈ ਗੰਭੀਰ ਵਿਵਾਦ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਿ ਕੰਪਨੀ ਨੇ ਅਪੀਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਜ਼ੋਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 16 ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਈ ਗਈ ਸੁਰੱਖਿਆ ਕੇਵਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਫੈਕਟਰੀਆਂ ਨੂੰ ਕਵਰ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਹੁਣ ਤੱਕ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਨਹੀਂ ਲੰਘੇ ਹਨ। ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਲਕਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਫੈਕਟਰੀਆਂ ਬਹੁਤ ਪਹਿਲਾਂ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ, ਅਤੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਖੇਤਰੀ ਭਵਿੱਖ ਨਿਧੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੇ ਆਪਣੀ ਮੰਗ ਰੱਖੀ ਸੀ,

ਫੈਕਟਰੀਆਂ ਨੂੰ ਅਨੁਸੂਚਿਤ ਉਦਯੋਗਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਜੋ ਕੋਈ ਸੁਰੱਖਿਆ ਨਾ ਹੋ ਸਕੇ। ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 16 ਦੇ ਤਹਿਤ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਹ ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੈ ਕਿ ਘਰੇਲੂ ਸਟੋਵ ਦਾ ਨਿਰਮਾਣ ਵੀ "ਇਲੈਕਟ੍ਰੀਕਲ, ਮਕੈਨੀਕਲ ਜਾਂ ਜਨਰਲ ਇੰਜਨੀਅਰਿੰਗ" ਸਮੀਕਰਨ ਦੁਆਰਾ ਕਵਰ ਕੀਤਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਜੋ ਐਕਟ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਅਨੁਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਹੋਰ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਜਿਸਦਾ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰ ਚੁੱਕਾ ਹਾਂ, ਨਾਦਿਰ ਅਲੀ ਖਾਨ ਬਨਾਮ ਯੂਨੀਅਨ ਆਫ ਇੰਡੀਆ (2), ਫਲਸ਼ੋ, ਜੇ. ਨੂੰ ਸੰਗੀਤਕ ਸਾਜ਼ਾਂ ਦੇ ਨਿਰਮਾਣ ਵਿੱਚ ਲੱਗੀ ਇੱਕ ਫੈਕਟਰੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇਸ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਮਿਲਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਫਲਸ਼ੋ, ਜੇ.. ਨੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਪਹਿਲੀ ਅਨੁਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਸਿਰਲੇਖ, ਅਰਥਾਤ "ਮਕੈਨੀਕਲ ਉਤਪਾਦ" "ਸਾਰੇ ਨਿਰਮਿਤ ਵਸਤੂਆਂ ਨੂੰ ਕਵਰ ਕਰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਹੈ ਜੋ ਖਾਣ-ਪੀਣ ਦੀਆਂ ਵਸਤੂਆਂ ਦੇ ਉਲਟ ਕੁਝ ਵਰਤੋਂ ਲਈ ਰੱਖੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਖਪਤ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ", ਅਤੇ ਉਹ ਸੰਗੀਤਕ ਯੰਤਰ। "ਬਿਜਲੀ, ਮਕੈਨੀਕਲ ਜਾਂ ਆਮ ਇੰਜਨੀਅਰਿੰਗ ਉਤਪਾਦ" ਸਮੀਕਰਨ ਦੁਆਰਾ ਕਵਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ ਜੋ ਇਸਦੇ ਦਾਇਰੇ ਵਿੱਚ ਵਿਆਪਕ ਅਤੇ ਆਮ ਸਨ। ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਉਲਟ ਵਿਚਾਰ ਕਿਉਂ ਲਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਮੈਂ ਹੁਣ ਅੰਤਮ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ ਜਿਸ 'ਤੇ ਖੇਤਰੀ ਪ੍ਰਾਵੀਡੈਂਟ ਫੰਡ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੀਆਂ ਤਿੰਨ ਅਪੀਲਾਂ ਬਦਲ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 5, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਜਾਂ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਰਗ ਲਈ ਇੱਕ ਸਕੀਮ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਐਕਟ ਵਿੱਚ "ਕਰਮਚਾਰੀ" ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਧਾਰਾ 2, ਧਾਰਾ (f) ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ -

"2. (f) 'ਕਰਮਚਾਰੀ' ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਜੋ ਕਿਸੇ ਫੈਕਟਰੀ ਦੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਇਸ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਿਸਮ ਦੇ ਕੰਮ, ਮੈਨੂਅਲ ਜਾਂ ਹੋਰ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਮਜ਼ਦੂਰੀ ਲਈ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਜੋ ਮਾਲਕ ਤੋਂ ਸਿੱਧੇ ਜਾਂ ਅਸਿੱਧੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਉਜਰਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਫੈਕਟਰੀ ਦੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਉਸ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਠੇਕੇਦਾਰ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੁਕਤ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਦਾ ਹੈ।"

ਸੈਕਸ਼ਨ 2 (ਬੀ) ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, "ਮੂਲ ਉਜਰਤਾਂ" ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ "ਉਹ ਸਾਰੀਆਂ ਤਨਖਾਹਾਂ ਜੋ ਕਿਸੇ ਕਰਮਚਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਡਿਊਟੀ 'ਤੇ ਜਾਂ ਛੁੱਟੀ 'ਤੇ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਦੇ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਤਨਖਾਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਜੋ ਨਕਦ ਵਿੱਚ ਅਦਾ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ਜਾਂ ਭੁਗਤਾਨ ਯੋਗ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਉਸਨੂੰ" ਦਲੀਲ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਗਰੋਵਰ, ਜੇ.

ਦੇ ਪੱਖ ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ ਗਿਆ, ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਇੱਕ ਕਰਮਚਾਰੀ ਸਿਰਫ ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੋ 'ਤਨਖਾਹ' ਲਈ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਵਿਅਕਤੀ ਨਾਲੋਂ ਵੱਖਰਾ 'ਉਜਰਤ' ਲਈ ਕੰਮ 'ਤੇ ਲਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸ 'ਉਜਰਤ' ਦਾ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਤਲਬ ਹੈ ਛੋਟਾ ਮਿਹਨਤਾਨਾ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਦਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ। ਹਰ ਦਿਨ. ਇਸ ਦਲੀਲ ਲਈ ਭਰੋਸਾ ਮਦਰਾਸ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਇੱਕ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਨ ਕੇ.ਵੀ.ਵੀ. ਸਰਮਾ, ਮੈਨੇਜਰ, ਜੇਮਿਨੀ ਸਟੂਡੀਓ, ਮਦਰਾਸ (3)। ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਫੈਕਟਰੀ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਫਿਲਮ ਸਟੂਡੀਓ ਦੇ ਮੈਨੇਜਰ ਨੂੰ ਸਟੂਡੀਓ ਦੇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ 'ਤੇ ਕੁਝ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੇ ਕੰਮ ਦੇ ਘੰਟੇ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹਿਣ ਅਤੇ ਵਿਭਾਗ ਵਿੱਚ ਲੱਗੇ ਸਾਰੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੇ ਵੇਰਵੇ ਦਰਜ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹਿਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਸਟੂਡੀਓ ਇਸ ਲਈ, ਮੁੱਖ ਸਵਾਲ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਫਿਲਮ ਸਟੂਡੀਓ ਫੈਕਟਰੀ ਐਕਟ ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ "ਫੈਕਟਰੀ" ਸੀ, ਅਤੇ ਕੀ ਉਥੇ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਕੁਝ ਵਿਅਕਤੀ "ਮਜ਼ਦੂਰ" ਸਨ। ਫੈਕਟਰੀ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਇੱਕ "ਵਰਕਰ" ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ "ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਏਜੰਸੀ ਦੁਆਰਾ, ਭਾਵੇਂ ਮਜ਼ਦੂਰੀ ਲਈ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਨਾ, ਕਿਸੇ ਨਿਰਮਾਣ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਵਿੱਚ *" ਵਜੋਂ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਇੱਕ "ਮਜ਼ਦੂਰ" ਕੇਵਲ ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਮਜ਼ਦੂਰੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਅਤੇ "ਮਜ਼ਦੂਰੀ" ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਛੋਟੀਆਂ ਤਨਖਾਹਾਂ। ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜਾਂ ਨੇ, ਉਸ ਕੇਸ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਉਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪੇਮੈਂਟ ਆਫ ਵੇਜ ਐਕਟ ਅਤੇ ਵਰਕਰਜ਼ ਕੰਪਨਸੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਿਆ ਕਿ 'ਮਜ਼ਦੂਰੀ' ਸ਼ਬਦ ਉਹਨਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਕਾਫ਼ੀ ਚੰਗੀ ਰਕਮ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਮਹੀਨਾਵਾਰ ਤਨਖਾਹ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੈਸੇ ਦਾ", ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ "ਇੱਕ ਮਹੀਨੇ ਤੋਂ ਘੱਟ ਸਮੇਂ ਲਈ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕੰਮ ਲਈ ਅਦਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਵਜੋਂ ਸਮਝਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ", ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਅੱਗੇ ਇਹ ਰਾਏ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੀ ਕਿ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਜਿਸ ਨੇ ਰੁਪਏ ਤੋਂ ਵੱਧ ਦੀ ਤਨਖਾਹ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਹੈ। 200 ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾ ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨੂੰ ਦਿਹਾੜੀਦਾਰ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਪਰ ਤਨਖਾਹ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਲਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮਦਰਾਸ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸਵਾਲ ਸਾਡੇ ਪਹਿਲਾਂ ਵਰਗਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਥੇ ਅਸੀਂ ਫੈਕਟਰੀ ਐਕਟ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਨਹੀਂ ਹਾਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮਦਰਾਸ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਸੀ, ਨਾ ਹੀ "ਮਜ਼ਦੂਰ" ਦੇ ਅਰਥ ਨਾਲ। ਉਸ ਐਕਟ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਨਾ ਹੀ "ਮਜ਼ਦੂਰੀ" ਦੇ ਅਰਥ ਦੇ ਨਾਲ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪੇਮੈਂਟ ਆਫ ਵੇਜ ਐਕਟ ਜਾਂ ਵਰਕਰਜ਼ ਕੰਪਨਸੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰਦਾ ਹੈ। ਜਿਸ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਚਿੰਤਤ ਹਾਂ ਉਹ ਹੈ ਕਰਮਚਾਰੀ ਭਵਿੱਖ ਨਿਧੀ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਵਰਤੇ ਗਏ "ਕਰਮਚਾਰੀ" ਸ਼ਬਦ ਦੀ

ਵਿਆਖਿਆ, ਅਤੇ, ਜੇਕਰ ਮੈਂ ਇਸ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਤਿਕਾਰ ਨਾਲ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਇਹ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਕਾਨੂੰਨ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣਾ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਅਰਥ ਸਮਝਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨਾ ਕੁਝ ਖਤਰਨਾਕ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਵਰਤੇ ਗਏ ਕੁਝ ਸਮੀਕਰਨਾਂ ਦੇ ਅਰਥ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪੂਰਵ-ਸੰਕਲਪ ਵਾਲੀ ਧਾਰਨਾ ਦੇ ਨਾਲ। ਮੈਂ ਇਹ ਇਸ ਲਈ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਦੋਵੇਂ ਕਾਨੂੰਨ ਆਪਣੇ ਉਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵੱਖਰੇ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਲਗਭਗ ਹਮੇਸ਼ਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਪ੍ਰੋਵੀਡੈਂਟ ਫੰਡ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਵਰਤੇ ਗਏ "ਕਰਮਚਾਰੀ" ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣਾ ਸੀ ਜੋ ਕਿ ਰੁਪਏ ਤੋਂ ਵੱਧ ਦੀਆਂ ਤਨਖਾਹਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। 200 ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਵਿਦਵਾਨ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਨੇ ਰੱਖਿਆ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਹੈ। ਮੈਂ ਕਬੂਲ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਐਕਟ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਇਸਦੀ ਮਾਮੂਲੀ ਜਿਹੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਸੰਸਦ ਦਾ ਮਤਲਬ ਰੁਪਏ ਤੋਂ ਵੱਧ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਰੱਖਣਾ ਸੀ। ਕਰਮਚਾਰੀ ਪ੍ਰੋਵੀਡੈਂਟ ਫੰਡ ਐਕਟ ਦੇ ਲਾਭ ਤੋਂ 200 ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾ, ਇਸ ਨੇ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਉਦੇਸ਼ ਦਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੰਕੇਤ ਦਿੱਤਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਨਾ ਹੀ ਐਕਟ ਦੇ ਮੁੱਖ ਉਦੇਸ਼ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਤਰਕ ਕਰਨ ਲਈ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ, ਕਿ ਸੰਸਦ ਕਦੇ ਇਹ ਇਰਾਦਾ ਰੱਖ ਸਕਦੀ ਸੀ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰੋਵੀਡੈਂਟ ਫੰਡ ਦਾ ਲਾਭ ਨਹੀਂ ਮਿਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਐਕਟ "ਬੁਨਿਆਦੀ ਉਜਰਤਾਂ" ਨੂੰ ਇੱਕ ਕਰਮਚਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਕਮਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਤਨਖਾਹਾਂ ਵਜੋਂ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇੱਕ "ਕਰਮਚਾਰੀ" ਨੂੰ ਫਿਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੰਮ, ਮੈਨੂਅਲ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਉਜਰਤ ਲਈ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਵਜੋਂ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸੰਕੇਤ ਹੈ ਕਿ ਹੋਰ ਤਨਖਾਹਾਂ ਮਿਲਦੀਆਂ ਹਨ। ਰੁਪਏ ਤੋਂ ਵੱਧ 200 ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹਨ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ "ਕਰਮਚਾਰੀ" ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਜੋ ਮਜ਼ਦੂਰੀ ਲਈ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਸਿਰਫ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਮਿਹਨਤਾਨੇ ਦੀ ਰਸੀਦ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਨਾ ਕਿ ਮਹਿਜ਼ ਮਿਹਨਤਾਨਾ। ਇੱਕ ਅਪ੍ਰੈਟਿਸ ਰੀਹਸ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਸਮੀਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਮਹੱਤਵ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਕੁਝ ਮਨਮਾਨੀ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ "ਕਰਮਚਾਰੀ" ਦਾ ਮਤਲਬ ਸਿਰਫ ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਹੈ ਜਿਸਦੀ ਤਨਖਾਹ ਰੁਪਏ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਹੀਂ ਹੈ। 200 ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾ ਜਾਂ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਲਈ ਕੋਈ ਹੋਰ ਖਾਸ ਰਕਮ, ਅਤੇ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੇ ਵਿਚਾਰ ਲਈ ਕੋਈ ਜਾਇਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕਰਮਚਾਰੀ ਪ੍ਰੋਵੀਡੈਂਟ ਫੰਡ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਵਰਤੇ ਗਏ ਸ਼ਬਦਾਂ "ਕਰਮਚਾਰੀ" ਅਤੇ "ਉਜਰਤ" ਦੇ ਅਸਲ ਅਰਥ, ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਇਸ ਐਕਟ ਤੋਂ ਇਕੱਠੇ ਕੀਤੇ ਜਾਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਇਹ ਮੇਰੇ ਖਿਆਲ ਵਿੱਚ, ਜਾਇਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ

ਵਿੱਚ ਆਯਾਤ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦਾ ਮਤਲਬ ਬਿਲਕੁਲ ਵੱਖਰੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਐਕਟ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੈ, ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕਰਨ ਲਈ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਰੁਪਏ ਤੋਂ ਵੱਧ ਮਿਹਨਤਾਨਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। 200 ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾ। ਇਹ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਬਣਾਈ ਗਈ ਸਕੀਮ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਛੋਟ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਜੋ ਰੁਪਏ ਤੋਂ ਵੱਧ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। 500 ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾ, ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਅਤੇ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ।

ਇਹਨਾਂ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ, ਮੈਂ ਲਕਸ਼ਮੀ ਰੈਟਨ ਇੰਜੀਨੀਅਰਿੰਗ ਵਰਕ ਲਿਮਿਟਡ (ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 413 ਆਫ 1958) ਅਤੇ ਈਸਟ ਇੰਡੀਆ ਕਾਟਨ ਮੈਨੂਫੈਕਚਰਿੰਗ ਕੰਪਨੀ, ਪ੍ਰਾਈਵੇਟ ਲਿਮਿਟਡ (ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 414 ਆਫ 1958) ਦੀਆਂ ਦੋ ਅਪੀਲਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗਤਾਂ ਸਮੇਤ ਖਾਰਜ ਕਰਾਂਗਾ, ਅਤੇ ਖੇਤਰੀ ਪ੍ਰਾਵੀਡੈਂਟ ਫੰਡ ਕਮਿਸ਼ਨਰ (ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲਸ ਨੰ. 392, 393 ਅਤੇ 394 ਆਫ 1958) ਦੀਆਂ ਤਿੰਨ ਅਪੀਲਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਲਾਗਤਾਂ ਸਮੇਤ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿਓ ਅਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤਿੰਨਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਗਰੋਵਰ, ਜੇ. ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਪਾਸੇ ਰੱਖ ਦਿਓ ਅਤੇ ਹਰੇਕ ਵਿੱਚ ਨਿਯਮ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰੋ। ਕੇਸ.

ਇੰਦਰ ਦੇਵ ਦੁਆ, ਜੇ-ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ।

ਕੇ.ਐਸ.ਕੇ.

ਡਿਸਕਲੇਮਰ- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਅਮ੍ਰਿਤਪਾਲ ਸਿੰਘ (ਅਨੁਵਾਦਕ)